

Tomáš Krištof

OBYČAJNÝ CHLAPEC

Ilustrácie
Boris Šima

**OBYČAJNÝ
CHLAPEC**

Tomáš Křištof

**OBYČAJNÝ
CHLAPEC**

slovar

Text © Tomáš Krištof 2024

Illustrations © Boris Šima 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6780-5

Venované E.

1. 7.

6.45

„Samuel, vstávaj, aby...“

„Aby som neprespal nový deň plný úžasných dobrodružstiev.“

Toto je typický ranný pozdrav mojej mamy už celý rok, odkedy sme sa sem nasťahovali. Netuším, o akých dobrodružstvách stále hovorí. S mamou žijeme v obyčajnom malom meste, kde sa nikdy nič nedeje. Ročné obdobia sa tu striedajú s totálnou presnosťou. Kuriér chodí na minútu presne. A na ulici vám všetci zaželajú krásny deň. Dokonalá... nuda.

Aj keď raz, asi pred mesiacom, to vyzeralo na celkom slušnú drámu. Poštár sa pomýlil a dvom babičkám vymenil poštu. Tie boli také nahnevané, že dokázali zabudnúť na svoj vek aj zdravotné problémy. Poštára nahánali a vrieskali naňho také nadávky, ktoré zvyčajne starší ľudia nepoužívajú. Samozrejme, celé sa to skončilo asi po minúte a pol, keďže hrozilo, že jedna z babičiek dostane infarkt. Obálky si vymenili a bolo po dráme. Takže žijem v meste, ktoré je alergické na akékoľvek dobrodružstvo.

„Samuel!“

„Už som hore.“

Samuel. To som ja. Rád by som povedal, že som o niečo zaujímavejší ako naše mesto, ale klamal by som. Nie je na mne nič dobrodružné. Som len chudý pätnásťročný (čoskoro šestnásťročný) chlapec, ktorý práve ukončil prvý ročník na strednej. Pre ľudí v škole som neviditeľný a som za to neskutočne vďačný. Na strednej je to niečo ako superschopnosť. Síce nezažijem epický príbeh ako postavy z tínedžerských seriálov, kde tridsaťroční herci hrajú o polovicu mladších ľudí, ale aspoň ukončím školu bez psychických a fyzických ťažkostí.

Väčšinu voľného času trávim vo svojej malej izbe, kde mám všetko, čo potrebujem: posteľ, okno, papiere a ceruzky. Áno, rád kreslím. Píšem a kreslím komiksové príbehy o miestnych ľuďoch. Určite sa pýtate, o čom sú, keďže žijem v nudnom meste. Sú o tajomstvách. Presne tak, milujem tajomstvá. Vždy keď sa nejaké dozviem, nakreslím nový komiks. Musím si aj trochu vymýšľať, aby to nebola úplná nuda, ale myslím, že som v tom dosť dobrý. Keď sa ku mne žiadne nové tajomstvo nedostane, vymyslím si to celé. No to sa často nestáva, lebo mám skvelého dodávateľa príbehov. Je to moja najlepšia kamoška Kamila. Ale k tej sa ešte dostaneme.

Takže toto som ja. Samuel. Žijem obyčajný život v obyčajnom meste. Som obyčajný chlapec.

„Samuel, pripravila som ti raňajky.“

„Idem.“

Je prvý deň letných prázdnin a ja musím vstávať o 6.45. Počujete dobre. Nie, nemám žiadne povinnosti. To len moja mama žije podľa motta: kto nežije naplno, akoby

nežil vôbec. Preto aj cez prázdniny vstávam, keď všetci v mojom veku ešte pokojne spia. Mama nebola vždy taká akčná. Dokonca si pamätám, že ako dieťa som mohol stráviť v posteli celú sobotu. Hovorili sme tomu kráľovská sobota. Všetko som robil v posteli: jedol, pozeral telku, kreslil. No dobre, na záchod som si musel odbehnúť, ale inak som bol len v posteli. Všetko sa zmenilo odkedy... odkedy sme sa presťahovali.

Vychudnuté telo odlepím od postelnej plachty. Spávam nahý. Je to neskutočne dobrý pocit. Ocenia to hlavne chalani od istého veku, keď prídu... no veď viete... chalan-ské veci. Nič vás netlačí, neťahá.

„Je čas,“ zašepkám do ticha, keď si sadnem na posteľ. Robím to tak každé ráno. Vždy si predstavujem, že moja duša v noci lieta po svete, a to, čo vidím v sne, je to, čo ona vtedy zažíva. Chvilu ešte počkám, aby sa mohla vrátiť do môjho tela.

Zo stoličky, ktorú viac ako na sedenie používam na odkladanie vecí, zoberiem trenky zo včera a rýchlo si ich oblečiem. Natiahnem na seba svoje obľúbené červené vyťahané tričko a skontrolujem okno. Teraz sa pýtate, čo môžem na okne kontrolovať. Nie, nie je to tesnenie. Tak ako som vrazil, milujem tajomstvá. Asi preto, že aj ja jedno veľké mám.

Už na schodoch cestou do kuchyne počujem, že mama dodržiava svoj ranný rituál. Pracuje ako zdravotná sestra na pohotovosti v susednom meste. Každé ráno sa presne o 6.30 vráti domov. Dá si rýchlu sprchu, zobudí ma a potom si sadne pred telku, kde sleduje brutálne premotované moderátorov v nejakej rannej šou. Vraj ju to pred spaním upokojuje.

„Ahoj,“ poviem ešte mierne zachrípnutý.

„Dobré ráno, spachtoš.“

Spachtoš? Akože naozaj? Je 6.50, prvý deň prázdnin a ja som spachtoš? Zhlboka sa nadýchnem, aby som nevybuchol päť minút po tom, ako som vstal.

„Raňajky máš na stole,“ povie mama bez toho, aby odtrhla zrak od televízie.

„Čím som si to zaslúžil?“ poviem s hraným prekvapením. V skutočnosti to nie je nič výnimočné, lebo mama mi pripravuje raňajky každý deň.

„Máš šťastie, že si môj obľúbený syn.“

„Ešteže nemám veľkú konkurenciu, keďže som tvoj jediný syn. Ale aj ty celkom ujdeš,“ nenútene jej zalichotím.

„Tiež nemáš veľmi na výber.“ Previnilo sa na mňa pozrie, lebo jej došlo, čo povedala. „Och...“

„Ako bolo v práci?“ Okamžite jej skočím do reči a zmením tému. V skutočnosti ma to nezaujíma. Neznášam ihly, krv, príbehy z pohotovosti a všetko s tým spojené, ale ak si nechcem pokaziť začiatok prázdnin nepríjemným rozhovorom, musím zničiť menšie zlo.

Keď začne rozprávať, snažím sa svoje cereálie prežúvať čo najhlasnejšie, aby mi ušli všetky krvavé detaily.

„Samuel! Počúvaš ma?“

„Jasné.“

„Pýtam sa, čo máš dnes v pláne?“

Čo mám dnes v pláne? Sú prázdniny. Nemám plány. Chcem ležať na gauči, pozerať seriály, ktoré som videl toľkokrát, že ich poznám naspamäť, a potom ísť opäť spať. „Ešte neviem,“ poznamenám takým tónom, akoby som mal milión možností a nevedel sa rozhodnúť, ktorú z nich si vybrať.

„Nezabudni, že každý nový deň je...“

„Plný úžasných dobrodružstiev. Viem, mami. Neboj sa, niečo si už vymyslím.“

„Zase máš na sebe to tričko?“ povie s opatrnou výčitkou a opäť smeruje k téme, o ktorej sa nechcem rozprávať.

„Mami...“

„Mal by si ho odložiť.“ Na chvíľu sa odmlčí, akoby hľadala silu na každé ďalšie slovo. „Prešlo veľa času. Musíš sa cez to preniesť, Samuel. Ak chceš, môžem zavolať terapeutke.“

Misku so zvyškom cereálií hodím do umývadla a mama pochopí, že táto téma je uzavretá. Aspoň nateraz. Našťastie sa v rannej šou začal jej obľúbený blok o senzáciách zo života celebrit, a tak pozornosť obrátila opäť na telku, v ktorej moderátor hovoril o videu, ktoré v noci spôsobilo ošial' na internete. Vraj v ňom nejaký chlap z budúcnosti tvrdí, že prišiel zachrániť tento svet.

„Idem do sprchy. Dobrú noc, mami.“

7.30

Zo sprchy vyjdem ešte mokrý. Nikdy sa neutieram. Len si obmotám uterák okolo pásu a čakám, kým vyschnem. Pripomína mi to dovolenku pri mori. Síce som to zažil len raz, asi keď som mal desať, ale na ten pocit nikdy nezabudnem. Vychádzam z vody, letný vietor ma spolu s vlnami tlačí na breh a slnko poctivo opeká moje plecia a tvár. Cítim sa ako vo filme, nezastaviteľný. Je to jedna z mojich najkrajších spomienok.

„To nemyslíš vážne,“ ozve sa mama, keď vychádzam z kúpeľne a preruší môj dovolenkový pocit.

„Myslel som, že už spíš,“ poviem najnevinnejšie, ako viem.

„Ani môj spánok ti nedáva právo chodiť po dome mokrý a okvapkáť celú podlahu. Nechápem, prečo sa nemôžeš utrieť, hneď ako sa osprchuješ.“

„Vieš, že to milujem.“

„To je pekné, ale to, čo sa páči tebe, nemusím mať automaticky rada aj ja. Tú podlahu utrieš. Keď vstanem, nechcem tam vidieť ani jeden fľak. Dobrú noc!“ zahlási podráždene a vojde do izby.

Z kúpeľne rýchlo vezmem handru a hodím ju na podlahu, nech s tým nemám neskôr starosti. Teraz už môžem pokojne absolvovať svoj ranný rituál. Nerád to priznávam, no pravidelné opakovanie určitých činností som zdedil po mame. Skrýva sa v tom istá krása. Viete, že to bude rovnaké ako včera. Nič vás neprekvapí.

Zabuchnem dvere svojej izby a na notebooku otvorím dokonalý playlist, ktorý starostlivo dopĺňam piesňami, pri ktorých mi naskočia zimomriavky. Zatvorím oči a naslepo vyberiem jednu z nich. Dnes padol výber na Duncana Laurencu ft. Fletcher a ich *Arcade*. Keďže mama používa na spanie štuple do uší, nemusím sa trápiť s hlasitosťou. Vypeckujem to na maximum a stlačím play.

Stojím uprostred izby so zatvorenými očami celý mokrý a len v uteráku. Ozývajú sa prvé tóny a ja zrazu viem, že som na správnom mieste. V tomto obyčajnom meste, obyčajnom dome, v túto obyčajnú sekundu. Že byť obyčajným chlapcom je v poriadku. Lebo je to moje, lebo som to ja.

A broken heart is all that's left

I'm still fixing all the cracks

Pomalý sa roztancujem. Dobré, tanec to možno nie je, skôr ide o nekontrolovateľné pohyby tela. Pochopte, na

verejnosti tancovať nemôžem. Po prvé preto, lebo sa snažím nevyčnievať, a po druhé, lebo to vôbec neviem.

Lost a couple of pieces when

I carried it, carried it, carried it home

Cítim to v každom centimetri tela. Je to, akoby celý svet zmizol a ostal som len ja. Ja v tejto piesni. Nič iné už neexistuje.

I'm afraid of all I am

My mind feels like a foreign land

Silence ringing inside my head

Predstavujem si, že som vo videoklipe. Vznášam sa v tme, všade naokolo je voda a ja sa cítim ľahký. Gravitácia na mňa prestala pôsobiť.

Please carry me, carry me, carry me home

I spent all of the love I've saved

We were always a losing game

Moje telo zmizlo. Som len duša, ktorá počas spánku odišla zažiť nové dobrodružstvo. Slobodná a neobmedzená.

Small town boy in a big arcade

I got addicted to a losing game

A prichádza moja obľúbená časť, v ktorej sa do toho naozaj opriem.

Ooh, ooh

Dokonalý okamih, ktorý sa nedá ničím pokaziť.

Až na to, že na chvíľu otvorím oči a zistím, že v mojej obyčajnej sekunde nie som sám. Gravitácia udrela plnou silou a moju dušu hodila naspäť do tela. Pozerá sa na mňa ON. Na chvíľu úplne stuhnem, stojím pred oknom s otvorenými ústami, celý mokrý a len v uteráku. Snažím sa rýchlo vymyslieť, ako túto situáciu zachrániť, ale môj mozog prestal pracovať.

No taaaak, urob niečo!

„DO RITI!“ zakričím na celú izbu, akoby to malo byť čarovné zaklínadlo, ktoré vymaže túto trápnu chvíľu, a hodím sa na zem.

Bravó. Gratulujem, Samuel. Dokonalý plán. Naozaj si sa na nič lepšie nezmohol? Zo zeme sa rukou snažím namhatať notebook a vypnúť pieseň, pri ktorej som mal ešte pred chvíľou úplne iný pocit.

Strápnil som sa priamo pred JEHO očami. Ako som mohol zabudnúť na svoju neviditeľnosť? Toto je koniec mojej existencie. Skončil som. Teraz sa všetko zmení. Prečo ja? A prečo práve ON? Prečo? Prečo? Prečo? Búcham si hlavu o zem, ale vôbec to nepomáha. Do riti. Už nikdy z toho okna nevyzriem. Nechám ho zamurovať a bude to okej. Alebo ešte lepšie, nechám zamurovať aj dvere a dožijem svoj krátky a obyčajný život v tejto izbe. Veď tu mám všetko, čo potrebujem: posteľ (okno už nie), papiere a ceruzky. Áno, a ešte aj hanbu.

Ležím na zemi a celý sa trasiem. Ale možno je všetko v poriadku a ON nič nevidel. Prišiel k svojmu oknu práve vo chvíli, keď som otvoril oči, a ja som konal tak rýchlo, že videl len šmuhu za oknom. Koho chcem oklamať? Všetko som posral. A to som si myslel, že toto leto mi nič nemôže pokaziť. Snažím sa premýšľať, ale môj mozog je stále zaseknutý niekde medzi šokom a vzrušením.

VZRUŠENÍM? Pozriem sa dole a je to tak. Zakryjem sa rukami, akoby som čakal, že v každom kúte mojej izby môže byť ďalší pár očí. Nemotorne sa preplazím ku skrinii a vytiahnem čisté trenky, ktoré sa (stále ležiac na zemi) snažím obliecť. Keby ma videl ktokoľvek iný, ale musel to byť práve ON. Jakub.

Jakub nie je len tak hocikto. Je to môj sused a má okno presne oproti môjmu, takže už viete, prečo som ho ráno kontroloval. A asi už tušíte aj to, aké je moje veľké tajomstvo. Som gej. Teda sám neviem, či som o tejto nálepke presvedčený. Nikdy som totiž nemal frajerku ani frajera. Nikdy som nebol na rande a nikdy som sa nebozkával. Len viem, že keď som Jakuba videl prvýkrát, v mojom vnútri sa všetko zatriaslo ako pri zemetrasení. Bolo to presne pred rokom, ale doteraz si pamätám každý detail.

S mamou sme práve prišli do nového mesta, kde sme sa museli presťahovať, lebo... to je jedno.

„Toto je náš nový začiatok, Samuel,“ vyhlásila s úsmevom, keď zaparkovala auto pred najobyčajnejším domom, aký som kedy videl.

„Nepáči sa mi tu,“ zašomral som bez záujmu.

„Daj tomu šancu. Obaja to potrebujeme. Musíme sa v živote pohnúť ďalej.“ Chcel som jej vykričať, že ja sa nikam pohnúť nechcem, ale aj tak by ma nepočúvala. „Pusťme sa do práce,“ povedala odhodlane, vystúpila z auta a začala vyberať veci z kufra.

„Nádych, výdych,“ opakujem potichu. Podľa terapeutky, ku ktorej som chodil v našom starom meste, mi to má pomôcť zvládnuť situácie, keď vo mne narastá hnev a ja mám pocit, že vybuchnem. Trochu sa upokojím, a keď som už pripravený vystúpiť z auta, aby som začal svoj otrasný život na tomto hroznom mieste, okolo auta prebehne malé dievča, ktoré sa striedavo smeje a kričí.

„Nechytíš ma,“ výsmešne vykrikuje dievčatko.

„No tak, to nie je vtipné,“ zakričí niekto spoza auta. Chcem sa otočiť, aby som zistil, komu ten hlas patrí, keď

začujem, ako moja mama vykrikuje a do dverí auta hneď pri mne zrazu narazí chlapec asi v mojom veku.

„Prepáčte, ste v poriadku?“ Okamžite sa začne ospravedlňovať.

„Áno, nič sa nestalo, len som sa zlakla,“ ubezpečuje ho mama.

„Sťahujete sa?“ opýta sa chlapec, ukazujúc na škatule.

„Práve sme sa prisťahovali.“

„Tak to budeme susedia. Ak chcete, môžem vám pomôcť, len musím najprv chytiť sestru.“

„Netreba, môj syn Samuel sa o to postará.“

Vtedy sa ten chlapec na mňa prvýkrát pozrel a ja som celý zmeravel. Mám pocit, akoby niekto v aute naplno zapol kúrenie. Čo sa to deje? Prečo sa tak potím? A prečo ten chlapec vyzerá, akoby si jeho rodičia počas tehotenstva objednali dokonalý produkt? Je asi o hlavu vyšší odo mňa a má husté čierne vlasy, ktoré mu trochu padajú do tmavohnedých očí. Bez slova zdvihne ruku na pozdrav a ja si všimnem, že je dosť svalnatý. Určite cvičí každý deň. Pozerám sa naňho s otvorenými ústami. Našťastie okolo prebehne jeho sestra, ktorá teraz uteká opačným smerom.

„Nechytíš ma, Jakub,“ opäť sa zasmieje a rozbehne sa k domu hneď vedľa toho nášho.

„To sa ešte uvidí!“ vykrikuje a rozbehne sa za ňou.

„Jakub,“ zašepkám sám pre seba a snažím sa pochopiť, čo sa práve stalo a prečo chcem, aby sa na mňa môj nový sused znova pozeral.

Tak som spoznal Jakuba. Najdokonalejšieho chlapca na svete, ktorý je pravým opakom mňa – vychudnutého, blondavého, zelenookého, obyčajného chlapca. Je pravda,

že ho zatiaľ poznám len zo svojho tajného pozorovania, lebo aj keď chodíme do tej istej školy, nikdy sme sa nerozprávali. Má sedemnášť, takže je o ročník vyššie. Zatiaľ som nenabral odvahu, aby som sa s ním skamarátil, a on tiež nie je extra spoločenský človek. V každom prípade je to jediný svetlý bod v tomto obyčajnom meste. Chcel som povedať, bývalý svetlý bod, pred ktorým sa odteraz musím skrývať ešte svedomitejšie než doteraz.

Nazbieram odvahu a presuniem sa pod okno. Veľmi opatrne sa nadvihnem, aby som z dolného okraja okna skontroloval, či je Jakub stále vo svojej izbe. Našťastie je už preč. Nadýchnem sa a uvedomím si, že je ešte ráno a toto je stále len prvý deň prázdnin. Začali sa naozaj vo veľkom štyle.

8.00

Opretý o stenu sedím len v trenkách pod svojím oknom. Premýšľam nad tým, ako som si mohol pokaziť prázdniny tak rýchlo. Najradšej by som sa niekomu vyrozprával a povedal mu všetko o dnešnom ráne a aj o svojom tajomstve. Lenže vážne rozhovory neznášam. Moja mama by možno prijala, že som iný, aj keď je aktívna katolíčka. Ale keď si predstavím náš rozhovor:

„Mami, musím ti niečo povedať.“

„Stalo sa niečo?“

„Som gej.“

„To je pekné, ale to, čo sa páči tebe, nemusím mať automaticky rada aj ja. Zavolám terapeutke.“

Nie. To by nefungovalo.

Potom je tu ešte Kamila, moja najlepšia kamoška, ale tej by som nepovedal ani vymyslené tajomstvo. Je to najväčšia zberateľka a roznášačka tajomstiev v meste. Ak sa

po škole niečo rozšíri, určite je za tým Kamila. Pred polrokom som si v škole počas prestávky znova prezeral Jakubov instagram, kde má dokopy až tri fotky. Zrazu ku mne pribehla vysmiata Kamila.

„Komu píše tento rozkošný chlapček?“

„Nikom!“

„Naozaj? Tak sa na to pozrime.“

„Prestaň.“

„Až keď mi ukážeš telefón.“ Snažila sa mi ho vytrhnúť a ja som sa zo všetkých síl bránil. Keby videla, že si prezeral Jakubov profil, bola by to moja smrť a musel by som prestúpiť do inej školy na druhej strane planéty. Nakoniec sa k môjmu mobilu dostala. Našťastie som stihol prepnúť instagram na svoju núdzovú kartu, ktorú tam mám nastavenú, odkedy mám telefón.

„Recept na grilované kura?“

„Chcem mamu prekvapiť obedom, tak som si pozeral recept.“ Prešlo mi to o chlp. Ale na celý ďalší týždeň som stratil svoju neviditeľnosť a všetci v škole ma oslovovali kuriatko. Hlavné je, že som to prežil a Kamila sa nič nedozvedela. Chvilku si o mne myslela, že som divný, ale to je v poriadku. Kamila má rada všetko divné. Vždy chodí oblečená v čiernom, vlasy má každý týždeň inej farby a miluje všetky filmy Tima Burtona. Dokonca aj tie zlé. Jej najlepšia vlastnosť je to, že absolútne nerieši, kto si čo myslí. Ale aj tak by som jej svoje tajomstvo nepovedal. Asi sa zatiaľ budem musieť vyrozprávať sám sebe.

Pri vchodových dverách zazvoní zvonček. V momente stuhnem. Čo ak je to Jakub? V živote sme sa nerozprávali a teraz má nastať náš prvý rozhovor? Ja tam nemôžem ísť, nedokážem sa naňho pozrieť. Zvonček sa ozve opäť.

Zadržím dych, aby človek pri dverách nemohol odhaliť, že sa skrývam. Ďalší z mojich premyslených plánov. Zvonček sa ozve tretíkrát a ja počujem, že srdce mi búcha ako šialené. Čo ak to nie je Jakub? Všimol si, že Kamila k nám často chodí, tak jej zavolať, aby rozšírila príhodu z dnešného rána. Teraz sem prišla, aby mi oznámila moju novú prezývku. Zošuchnem sa k zemi a rozmýšľam, či celé prázdniny strávim takto. Na podlahe a bez jediného kúska nádeje. Zvonček už nezazvoní a ja sa pomaly opäť nadýchnem.

Vtom mi na zemi vedľa hlavy zapípa telefón. Trhne mnou a reflexne vykopnem nohou. Škoda, že práve smerom k posteli.

„Do riti!“ zanadávam. Mám pocit, že to je moje najpoužívanejšie slovné spojenie. Noha mi v sekunde sčerveneľa. Chvalabohu žiadna krv, ale vyrobil som si prvú, a dúfam, že aj poslednú, prázdninovú modrinu.

Zoberiem telefón a na displeji svieti esemeska od Kamily. Opäť zabudnem, ako sa dýcha, a v ústach už nemám žiadne sliny. Predsa to bola ona. Neotvoril som jej a teraz to skúša cez mobil. Ruky sa mi trasú. Rozmýšľam, či chcem vedieť, čo mi píše, ale ak už o mojom dnešnom ráne vie, do hodiny sa to dostane ku všetkým. Takto aspoň budem vedieť, na čom som. Pozbieram zvyšnú odvahu a kliknem na správu.

Vrana: Neverila som, že sa niečo také niekedy dozviem. Ale je to tu a je to lepšie, ako všetky tajomstvá na svete. Asi sa zbláznim. Neviem, čo mám robiť.

Je to jasné. Vie to. Môžem sa začať baliť.

